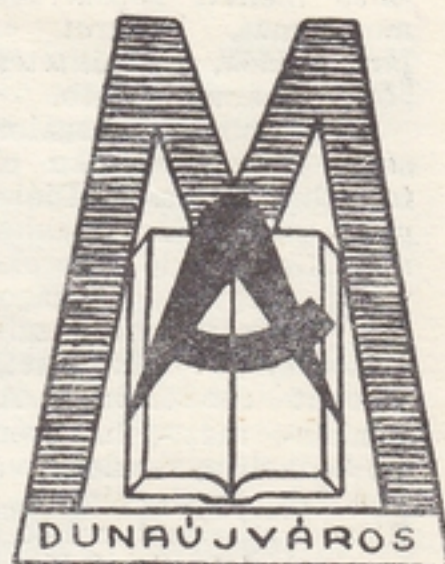

Iskolai HIRADÓ

DR. MÜNNICH FERENC GIMNÁZIUM ÉS SZAKKÖZÉPISKOLA LAPJA • KÉZIRAT GYANÁNT

Újult erővel

Az elmúlt őszi nagy számadások időszaka volt iskolánk ifjú kommunistáinak életében. Az elmúlt hónapokban zajlottak le a tagösszeírások és az alapszervezeti, valamint az iskolai választások. A nagy munkába lelkesen kapcsolódott be mozgalmi aktíváink egész serege, s a szervezésből kivette részét az iskolai pártszervezet és tanári testületünk is.

Mégis, a kapott segítség ellenére azt mondhatjuk, hogy öntevékenységből, önállóságból sikeresen vizsgáztak ifjúsági mozgalmunk vezetői. Az egész iskolára kiterjedő feladatokat előre meghatározott ütemterv szerint hajtották végre. Minden alapszerv ismerte feladatait, s vezetőségének energiájától függően többé-kevésbé pontosan meg is oldotta azokat.

A tagösszeíró bizottságok megkérdezték a 392 KISZ-tagot az alapszervezet munkájáról, véleményt kértek a vezetőség tagjairól. Meghallgatták és feljegyezték a mozgalmi élet javítására vonatkozó javaslatokat és az új vezetőség tagjaira vonatkozó jelöléseket.

Az alapszervezeti tisztújító taggyűlésekre a vezetőség beszámolóját a titkárok állították össze, beépítve abba az összeírás során kapott véleményeket. A beszámolót az osztályfőnök és az iskolai KISZ Bizottság képviselőjének közreműködésével vitatták meg a vezetőségek. E vita alapján módosítva került az a taggyűlés elé.

Október 15. és november 6. között minden alapszervezetünkben megtörtént a vezetőségválasztás. Az elmúlt időszak munkájának értékelése a legtöbb alapszervezetnek jól sikerült. Általában részletes titkári beszámolók hangzottak el a KISZ-munka részterületei szerinti bontásban, s ezeket alapos vita követte; de néhány alapszervezet csak formális, silány munkát végzett, be-

számolójuk sablonos és tartalmatlan volt, a főbb akciók felsorolására szorítkoztak csupán, véleményt se a tagság, se a vezetőség, sem pedig az iskolai bizottság munkájára nem mondtak. Ezeknél az alapszervezetknél a vezetőség hanyagsága az osztályfőnöki ellenőrzés elmulasztásával párosult.

Iskolai küldöttértekezletünket november 18-án tartottuk. A sikeresnek mondható értekezleten az egy órás titkári beszámoló után sok hozzászólás hangzott el.

Az alapszervezeti és iskolai beszámolók és a viták tapasztalatainak összegezése iránymutatást ad jövő feladataink megoldásához.

Megállapítható, hogy a mozgalmi élet szervezettsége, eredményessége, párt-, illetve pedagógiai irányítása az iskolai bizottság szintjén jó, az alapszervezetknél viszont gyenge. Ez minden eddig elért javulás ellenére, mozgalmi munkánk komoly hibája. Az iskolai bizottság és az alapszervezetek közti kapcsolatokat lazaság, szervezetlenség jellemzi. Minden taggyűlésen felvetődő probléma volt a KISZ-tagság passzivitása, az a panasz, hogy a mozgalmi élet terheit egyedül a megválasztott vezetőségi tagok viselik. Érdekes, hogy a tagság lelkesedése általában III. évben szokott kialudni, I. és II. évben még megvan. Alapszervezeteink vezetői fiatalok korban, mozgalmi munkában egyaránt. Igénylik és elvárják a tanári testület segítségét, különösen az osztályfőnökét. Példák igazolják, hogy ennek elmaradása nem az önállóságot fejleszti, hanem zűrzavart, tehetetlenséget eredményez.

A beszámolókból kitűnt, hogy a tagság aktivitása nemek szerint is eltérő. A fiúkra főleg a politikai és sport tevékenységben lehet számítani, míg a lányok a kulturális és tanulmányi munka területeit kedvelik jobban. Sokan felvetették az is-

kolai KISZ-klub létesítésének gondolatát. A klub lehetőséget adna az önálló szervezeti élet kifejlesztésére. Helyiség hiányában most néhány alapszervezet iskolán kívül működött KISZ-klubot.

A tanulmányi munkával kapcsolatban felvetődött, hogy legtöbb tanulmányi felelős csak átlagok kiszámításával foglalkozik, nem ismervén egyéb feladatát.

Egyébként a többi részortosnál is felvetődött a rendszeres házi vezetőképzés igénye. Ezt a problémát rövidesen megoldjuk, új típusú vezetőképzési rendszerünk már kialakulóban van.

A szakkörök munkájáról elhangzott, hogy színvonaluk nagyon függ a vezetőtanár személyétől, s ezt a tagság érzékeli és jelzi. Az a tagság véleménye, hogy a szakkör ne korrepetálás legyen, hanem a tudományos munka alapjait ismertesse meg. Több alapszervezeti szintű tanulmányi versenyre volna szükség, mint eddig volt. Kedvezőek az osztályok közötti párosverseny tapasztalatai. Az országos versenyeken való szereplésünk állandóan javul, de a felkészítés eddig nem volt tervszerű.

Sajnálatos volt, hogy a kapott útmutatás ellenére a titkári beszámolók nagyrésze csak felületesen foglalkozott a tanulmányi munka kérdéseivel, pedig ez a téma központi helyet érdemelt volna. Az az érzésünk, hogy ezen a téren KISZ-szervezeteink szólamok hangoztatásán kívül keveset cselekedtek.

Politikai feladatainkat az elmúlt években általában megoldottuk. Színvonalasak voltak az évfordulókkal kapcsolatos megemlékezések, vetélkedők, pályázatok. Tagságunk elégedett ezekkel. A politikai oktatás több szervezeti átalakítás után jó irányba fejlődik. A pártirányítás megerősödése e téren nagyon ked-

(Folytatjuk a 2. oldalon)

(Folytatás az első oldalról.)

vező hatást jelent. Az elvi politizálás mellett népszerűek voltak a mozgalmas, konkrét eredménnyel járó akciók, pl. tüntetések, „Takarót Vietnámnak!” stb.

A legtöbbrétü mozgalmi tevékenységet a kultúrunka címszó alatt foglalhatjuk össze. Diákságunk nagyon szép eredményekkel dicsekedhet. Kiemelkedő sikereket arattunk városi, megyei és országos versenyeken. Alapszervezeti szinten is jó műsorokat, vetélkedőket, klubdelutánokat rendeztünk. A kollektív színház-, mozi-, hangversenylátogatás kedvelt gyakorlattá vált. A Műnich-hét rendezvényei, az Iskolai Híradó alkalmat adtak az ifjú tehetségek jelentkezésére és iskolánk nevét egyre szélesebb körben teszik ismertté. A kulturális fronton legfőbb feladatunk az eredmények megtartása mellett az öntevékeny alkotómunka fokozódó ösztönzése.

A szabadidő eltöltésében nagy szerepet játszik a sport. Ma még nem elsősorban tömegsportunk, hanem minősített versenyzőink révén érünk el sikereket. Feladatunk az, hogy a házibajnokságokba több KISZ-tagot vonjunk be, javítsuk a versenyek szervezésének színvonalát, pontos tervek szerint dolgozzon sportkörünk. Jó lenne, ha a népszerű természetjáró mozgalomnak tanár-vezetője is akadna az iskolán belül. Büszkeséggel és szeretettel vállalja tagságunk a most kiírt kézilabda Műnich-kupa rendezését, lebonyolítását.

A társadalmi munkában való részvételünk aránya jó. Különösen kedveltek a helyi, városi munkák és az iskola csinosítását szolgáló megmozdulások. A nyári építőtáborok szervezése viszont komolytalanság, egyes KISZ-tagok és vezetők felelőtlensége miatt évről évre nehézségekkel küzd.

Szervezeti életünkben a legkevesebb gondunk a gazdasági területen van. A tagdíjfizetéssel nincsenek problémáink. Több a kifogás tagfelvételi rendszerünkkel kapcsolatban. A patronáló alapszervezetek gyakran nem tartják be a Szervezeti Szabályzat előírásait; a folyamatos, tagfelvétel helyett legtöbbször kampányszerű, tömegméretű felvételeket csinálnak. Nem egységes a követelmények rendszere a felvételre jelentkezőkkel szemben. A tagfelvétel nehézségei ellenére szervezettségünk a tagösszeírás idején 58%-os volt; az elsős alapszervezetekkel együtt a tanév végére eléri a 680 fős összlétszám 65–70%-át.

A jövő KISZ-tagokkal, az úttörőkkel való kapcsolatunk az utóbbi két évben javult. Ifi-vezetőink nagy számban dolgoznak a város úttörőcsapatainál. Alapszervezeteink nagy része testvérkapcsolatban áll úttörő-rajokkal, együttműködésüket szerződésben határozzák meg. Fokozott figyelemmel kell ellenőriznünk tanév végén az úttörőkkel kapcsolatos KISZ-megbízások teljesítését.

A megbízások rendszerét egyébként is tökéletesíteni kell. Célszerű a feladatokat alapszervezeti taggyűlésen kiadni illetve elvállalni; a vál-

lást az alapszerv kádernaplójában rögzíteni kell; majd a határidő lejártával, illetve az év végén be kell számoltani a tagokat teljesítményükről. A beszámolási kötelezettség a választott vezetőkre éppúgy vonatkozik, mint a megbízott tagokra.

Mozgalmi életünkben állandó probléma a bejárók részvétele. Az utazásra hivatkozva sokan kivonják magukat a KISZ-feladatok alól, pedig az egyműszakos oktatás ezt már nem indokolja.

Sikerült javítanunk az iskolai KISZ Bizottság és a VB munkájának rendszerességét. Tervek alapján ütemesen végzik feladataikat. Nem sikerült ugyanezt elérni az alapszervezeteknél és vezetőségeiknél. Az alapszervezetek akcióprogramjai jórészt papíron maradnak, ami megvalósul belőlük, az főleg az iskolai bizottság ösztönzésének eredménye, s kevésbé a tagság annyit követelt önálló munkájáé. A vezetőségi üléseket többször mulasztják el, mint megtartják, némely osztályban a vezetőségi ülés ismeretlen fogalom. A vezetőségek munkájukat nem terv alapján, hanem ötletszerűen végzik. A titkárokat nagyon megterheli a KISZ-munka. Törekedni kellene arra, hogy feladataikat megoszthassák a reszortfelelősökkel.

Tovább kell javítanunk információs tevékenységünket. Jó az információáramlás a felső szervektől a VB-ig. Kevésbé rendszeres a titkárok tájékoztatása az aktuális feladatokról. A legrosszabb a helyzet a tagság tájékoztatása területén. Mind az iskolai bizottságnak, mind az alapszervezeti titkároknak törekedni kell arra, hogy a felső határozatok és ajánlások idejében eljussanak minden KISZ-taghoz. Ugyancsak ja-

vítani kell a tanári kar és a szülői munkaközösség tagjainak tájékoztatását is.

Még mindig nem sikerült megoldani az alapszervezetek tevékenységének megbízható rögzítését. Több osztályban az adminisztrációs füzetet és kádernaplót kényszeredetten és hanyagul vezetik. Emiatt a felfelé irányuló adatközlés hiányos, az iskolai bizottság tájékoztatása ingadozó színvonalú. Az információs rendszer hibái miatt gyakran kapkodó az akciók szervezése, mindenki elkésik, minden határidőt túllépünk. Ez a jelenség a tavalyi és idei akciókat egyaránt jellemezte, bár az idén kis javulás már volt.

Nagy könnyebbséget jelentett munkánkban a pártszervezet illetve a tanári kar segítsége, amely ezekben ugrásszerűen megnövekedett. Bízunk benne, hogy közreműködésükkel sikerül az öntevékenység „szépséghibáit” kijavítani, s a szalmaláng-lelkedést kitartó munkával átalakítani.

Reméljük azt is, hogy iskolai bizottságunk, amelyet a legalkalmasabbnak vélt, munkára kész diákokból választottak meg, képes lesz a mozgalmi tevékenységet magasabb szintre emelni. A harmad- és negyedévesek tapasztalatai, párosulva az „új erők”, a másodévesek lelkesedésével, akarásával — minden biztonnyal nagy, eddig el nem ért sikereket hoznak. S ha alapszervezeteink munkáján is annyit tudunk javítani, amennyit szeretnénk, akkor az 1970-es esztendő iskolánkban a kommunista ifjúsági mozgalom fellendülésének éve lesz.

Barsi Tomaj
pártösszekötő

„Ifjú szívekben élek s mindig tovább”

Ez volt Ady nagy reménye, s ez enyhítette fájdalmát, hogy örökös nélkül hal meg. Hitte, hogy élete „millió gyökerű”, s az ifjú szívekben helyet kapnak eszméi, emlékei. Így van-e vagy sem, ezt nem tudom, de érzem, hogy így kellene lennie. Ady megmutatta az Igazságot, a Harcot, a Szépet és a Jót. Betegsége nem tudta megölni, mert a költő legnagyobb kincsét, az Életet nem lophatta el. Gazdag örökösei vagyunk Adynak, mert testamentumában megkapjuk mindazt, amit „egy fájdalmas, nagy élet jussán” szerzett. Az én testamentumom c. versében egy egész élet töretlen hitét, harci kedvét, bánatát és boldogságát nyújtja át. Miénk a küzdés, amely a költő egész életének értelmet adott. Ahogy Ady írja:

„Az én ellenségeimmel
Vívja tovább a harcot”

Hiszen az ellenségek közül ma is sokan élnek: a Mindegy, a Góg, a Hazútság... At kell venni azt a fiatalos lendületet, a jobbat akarást, s folytatni kell az ő megkezdett csatáját. A mi csapatunk „legyen vidám, rajongó”. S ami ennél több: „Legyen magyar.”

„Tomboljon ha nem értik
Hitet büszkébben valljon.”
— írja, s lehet-e ennél szebbet tanácsolni az ifjúságnak?
Fehérváry Zsuzsanna IV. a.

Hallgassátok...

Hallgassátok az abnormálisak dalát!
Nagy utat tettek ők meg, a halálon át.
Töltögette mind, akár csak ti, az eszét,
De tanítójuk rosszul mondta a mesét.
Elfagyott bennük az értelem, szent igaz,
De o'gykor fellobog az érzelem-vigasz.
Zokogni tudnak egy hangya-haldál fölött,
Könnyel nevetik, ha egy pohár eltörött.
Atveszik a fájdalmat, gúnyt, lelkesedést
Nekünk hagyják a programozott pihenést.
Am e'jut majd oda az orvostudomány,
Hogy fejükben az agysejtmosás helyredáll.
S akkor kiálszanak a szép lángoszlopok,
Az ember lehül, s kímérten vigadni fog.
(A Műnich-heti pályázat III. díjas műve)

Ambrus Imre

Látogatás Münnich Ferenc otthonában

A gimnázium 40 tagú küldöttsége vasárnap reggel 7 órakor indult útnak, hogy látogatást tegyen Münnich Ferenc egykori lakásán. Negyed 9 felé már közeledtünk Budapesthez, s közben Pifkó József igazgató úr pár mondatban beszélt fővárosunk történelméről. A Vérmező utcában félórás szabad idő volt, amit reggelizzel töltöttünk el, majd buszunk — az út meredekségét legyőzve — megérkezett a Rózsadombon álló Münnich-villa elé. Bekopogtunk, s Münnich Ferencné mosolygós arccal tessékelt beljebb bennünket a lakásba. Kellemes meleg terjengett a szobákban. Beléptünk Münnich Ferenc dolgozószobájába. Ahogy körülnéztünk, mindenhol az ő mosolygó, vagy éppen komoly tekintete nézett vissza ránk. Jobbról, az ajtó mellett egy Münnich-mellszobor állt, a fal mellett antik könyv- és ruhásszekrény. A szekrény tetején, a Lenin-szobor mellett egy nagyon érdekes virág díszelgett. Eta néni e mondta e virág történetét: Münnich elvtárs 81. születésnapjára kapta ezt a virágot. A cserepesvirág már kb. 2 éves, de — annak ellenére, hogy senki sem gondozza, öntözi — még ma is él, s ugyanolyan szép, mint amikor kapták.

A másik sarokban egy nagyon érdekes asztalka áll. Négy lábát négy puska helyettesítette, s emlékalbumok, ajándéknaplók voltak rajta. Szemben az ajtóval két fotel fogott közre egy kis kerek asztalt, melyen fényképalbumok voltak. Mellette egy divány fölött egy hatalmas Münnich-kép takarta el a falat. Ennek is van külön története: Az egyik textilgyár brigádjának dolgozói készítették a képet fényképről, Koreában, úgy, hogy a hős forradalmárt nem is látták. Először azt hittük,

hogy festmény, pedig érdekes módon vászonba van beleszőve. A másik falat hatalmas könyv-vitrin foglalja el. Tetején s a könyvek között is sok-sok ajándéktárgy. A vitrin előtti óriási íróasztalnál dolgozott hosszú-hosszú évekig Münnich Ferenc, kényelmes karosszékekben ülve. Az íróasztalon egy csodálatosan szép állólámpa áll, ernyője 8 vékony falemezből van összeállítva, mindegyiken egy-egy nemzeti ruhába öltöztetett figura. Az ernyőt két férfi tartja, melyeket fából faragtak. Az íróasztalon találtunk még egy nagyon szép papírvágó kést is. Eleinte nem vettünk észre rajta semmi különösét, de Eta néni most is segített. Elmondta, hogy ezt a kést Hruscsov ajándékozta Münnich elvtársnak, s ha a nyelét a világosság felé fordítjuk s belenézünk, egy Lenin-képet láthatunk benne. Közvetlenül az ajtó mellett, balra egy vitrin állt. Legfelül egy hatalmas kristályserleg, az első polcon pedig egy nagyon szép, aranyozott tőr, a Néphadsereg ajándéka. Az alatta lévő polcon kiüntetések, érmék sorakoznak, számszerint 28 darab. Legalul pedig szüreti kocsi áll, ugyancsak aranyozott, drágakövekkel kirakva. Mindezek a nagy értékű ajándékok is azt mutatják, hogy milyen nagy tisztelet övezte Münnich Ferencet.

A szoba képe teljessé vált, s családias légkört teremtett köztünk Eta néni végtelen kedvessége, szeretete is. Megkínált bennünket saját készítésű pogácsával és nápolyival, majd megnéztük a másik szobát is. Nem akartunk hinni a szemünknek, mikor megláttuk, hogy mennyi könyv van ebben a szobában. Amerre néztünk, mindenütt csak könyv, könyv, könyv...

Münnich Ferenc könyvtára mintegy 50 000 kötetből áll. De nemcsak

a könyvek, hanem a nagy harcosforradalmár személyi tárgyai is nagy érdeklődést keltettek. (Többek között itt volt szemüvege, fésűje, bicskája, öngyújtója s egy doboz szivar.) A falon Münnich elvtárs életútját végigkísérő dokumentumok, fényképek függtek, és minden szabad helyet újabb és újabb ajándékok foglaltak el. (A mi emlékszalagunk töltötte be ezen a falon az utolsó üres helyet.) A hátralevő időt beszélgetéssel, nézelődéssel töltöttük el. A látogatás alatt gyakran lehetett hallani a fényképezőgép kattogását. Sok fénykép őrizi emlékét ennek az érdekes délelőttnek.

Befejezésül meghallgattuk magnóról Münnich Ferenc hangját. A magnós beszélgetés lakásában, halála

Kiáltás

*Miért az örült fergeteg?
Halott virág, mi itt fakad?
Fegyver megölte magzatod,
Csak hánykódsz a kés alatt.*

*Az ágyu új harcot keres,
És kardra nem borul hüvely.
Elátkozott, forró vasak,
Vérgőzzel nyílik új kehely.*

*Csak felhőgombák állanak,
De ember! Új utat keress!
A bombatölcsérek helyén
Új sorsot nyiss, mely már nem ez!*

(A Münnich-heti pályázat I. díjas műve).

Kemény Adám III. b

RÓMAI SZÍN (linó)

(Miklós Károly)

előtt három héttel zajlott le. Ő ekkor már nagybeteg volt, járni is alig tudott, s régi harcostársaival együtt elevenítették fel a múltat, a régi emlékeket. Ezután búcsút vettünk Münnich Ferenc özvegyétől, aki üdvözetét küldi általunk a gimnázium összes tanulójának, majd megegyeszer visszaneztünk a házra, melyben iskolánk névadója, Münnich Ferenc élt.

Ez a látogatás egy lépéssel közelebb vitt bennünket Münnich Ferenc munkásságának és eddig, általunk még nem ismert életének megismeréséhez.

Keresztes Éva II. f.

Találkoztam Ságvári Endrével

Igen, Találkoztam. Hogyan? — kérdezték. Hiszen Ő már 1944-ben meghalt. De higgyétek el, így volt.

Naponta többször is átmegyek az új városrészben azon a téren, ahol a mellszobra áll. Kicsit szorongva, kicsit izgatottan mentem el mindig képmása előtt. Úgy éreztem, kérdő, vizsgáló szemmel néz rám. Aztán megszoktuk egymást, beszédbe elegedtünk. Furcsa kapcsolat jött létre közöttünk. Nem is tudom, mihez hasonlítsam. Talán a szerelmesek viszonyához, amely kifejezi két ember egymáshoz tartozását.

Ő szólított meg először. Ifjú kommunisták képeit szorongatva a hónom alatt mentem el akkor, azt hiszem, már harmadszor előtte. Politikai oktatásra igyekeztem. Nem emlékszem, de lehet, hogy az Ő fényképe került fölülre, és ezt észrevéve szólt hozzám. De tudom, mikor visszafelé jöttem a vitakörrel, ahol Róla is szó volt, már én köszöntem előre. Néhány beszélgetésünk után, a gondolat elhatározást érlelt bennem: cikket írok Róla az iskolaúj-ságba. Bemutatom Őt barátaimnak, iskolatársaimnak: Hiszen olyan keveset tudnak Endréről, hiába ismerik a nevét. Különös szerencse az, hogy én barátságba kerültem Vele! Segítségét és beleegyezését kértem.

— Ugye, segítesz a riport megírásakor, ugye válaszolsz a kérdéseimre?

— Természetesen. — ez volt a válasz.

Írómappát és tollat ragadtam, egymás után tettem föl a szokásos és a szokástól eltérő kérdéseket.

— Mondd Endri, te mi akartál lenni?

— Őszinte leszek. Nem tudom. Jogásznak tanultam. Aztán megismerkedtem a munkások sorsával. Ekkor határoztam el, kommunista leszek. Nagyon szerettem az embereket.

— Igen. Tudom. Emlékszel arra a fiatalasszonyra, akinek az óradért kapott pénzen vettél ruhát?

— Nagyon kedves, nagyon szerencsétlen nő volt. Nem tudom elfelejteni.

— És amikor az illegalitásban élő kommunista elvtársakat kellett értesíteni, akkor is mindig te voltál az első jelentkező.

— A munkámhoz tartozott.

— De...

— De ne akarj dicsérni. Nem érdemlem meg. Nekem öröm volt az ilyen és ehhez hasonló feladatok elvégzése. Egyszer, ha jól emlékszem, ősz volt, megkértek, hogy egy peremkerületi ifjúsági gyűlésre menjek el, tartsak előadást. Nem nagyon vélték, hogy sikerül valamit elérnem, mert a fiatalokat nem igen érdekelte komoly dolog. Elhatároztam, hogy játszom.

— Hogyan?

— Ismered Gullivert?

— Persze az a hajótörött, aki...

— Igen, igen. Hát Ők is ismerték. Én pedig azt mondtam nekik: Én

vagyok Gulliver. Munkásországból jöttem. Elmeséltem nekik, milyen ott az élet. Nem kellett sokáig várnom, Ők is meséltek, milyen körülmények között vannak. Belemelegedtünk a játékba, megbarátkoztunk. Hiszen Ők is gyerekek voltak még. Olyanok, mint ti, 16—18 évesek. Szerettek játszani.

— Meséj még. Mit csináltatok? Kik voltak a leglelkesebbek?

— Mindenki nagyon aktív volt. Volt egy nagyon erős, csinos fiú. Németh Lajosnak hívták. Nurmi volt a második neve. Nagyon szeretett verekedni. Egy ideig nem lehetett őt és bandáját munkára fogni. Azzal nyertem meg, hogy birkózásban legyőztem. Utána ő volt a legszorgalmasabb. A kedvemért még franciául is elkezdett tanulni.

— Téged nagyon szerethettek.

— Azt hiszem, megérezték, hogy én is szeretem őket. Úgy éreztem, mindig bizalommal voltak hozzám.

— Mondd, Endri! Voltál szerelmes?

— Igen. — mondta ő egy kicsit elpirulva. De ne haragudj, ezt nem mondom el. Ez az én titkom.

— Meséj már magadról is valamit!

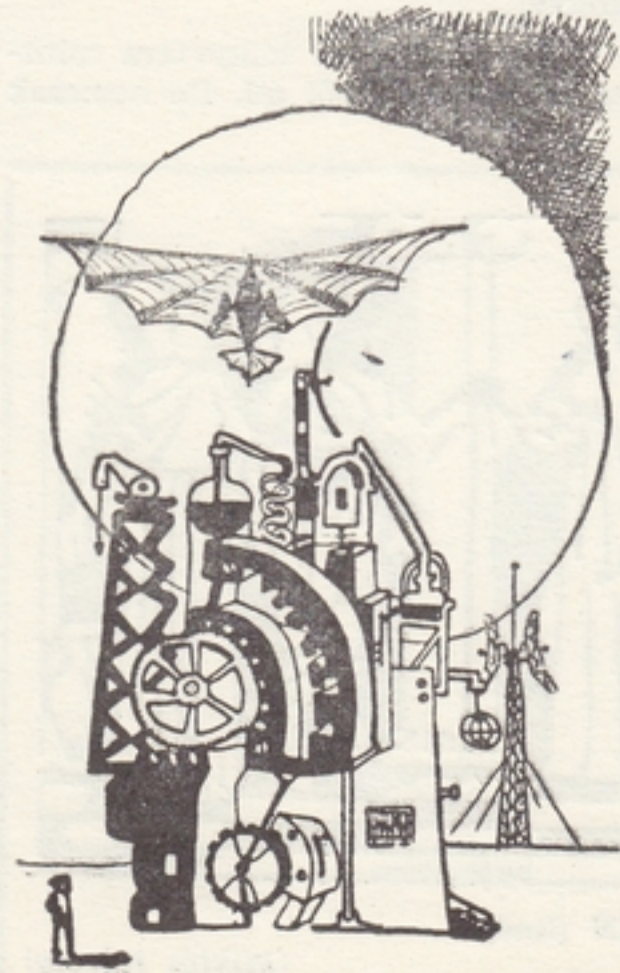
— Nem, nem. Rólam meséltek mások. Nem szeretek magamról beszélni. Beszélj inkább te az életedről.

— Jó. De majd máskor. Mondd el nekem, hogyan szerveztétek meg a tüntetést 1941. október 6-án...

— A Batthyány — emlékmécsesnél?

— Igen. Tanultam erről történelemből.

— Régóta készültünk erre a demonstrációra. A programot percről-percre megbeszéltük. A gyűléseket az irodámban tartottuk. Akkoriban

Az ember és a technika
(Miklós Károly)

az SZDP titkárának, Büchlernek a szobája mellett voltam. Minden ravaszsgot előszedtünk, hogy ne legyen feltűnő a munkánk, mert azt hiszem, Büchlernek aligha tetszett volna, amit csináltunk.

— De minden nagyon jól sikerült...

— Elképzelheted, milyen boldog voltam, amikor az újságot olvastam, amiben erről hírt adtak. Száz ezer emberről beszéltek.

— És 1942. március 15-én mennyien vettek részt?

— Nem tudom pontosan. Egyik főnököm szervezte, én csak segítkeztem.

— Ugye, te is illegalitásba vonultál? Mikor?

— 1942-ben. Már állandóan üldöztek, akkor elköltöztem, megváltoztattam az arcomat.

— Attól fogva nyugodtan éltél, ugye?

— Dehogy! Egyszer a nyomomra bukkantak. Egy idős munkásasszonynál laktam akkor. Éppen vacsoráztam. Emenekülni már késő lett volna, nyugodtan felálltam, s amikor Ságvári után érdeklődtek, megmondtam, hogy nem ismerek ilyen nevű embert. A papírjaimat is átadtam, megnézték, és aztán dolguk végeztelenül, bosszúsán mentek el. Aztán visszaültem az asztalhoz, és befejeztem a vacsorázást.

— Nagyon nyugodt ember voltál.

— Akartam magamnak parancsolni.

— Ugye, nyomdátok is volt? Valahol ki kellett nyomtatni a röplapokat és az újságot.

— Egyik elvtársnő lakásán állt a nyomda. Az elvtársnő lebukott, a berendezést pedig el kellett vinni. Egy barátommal mentünk el érte, hat bőröndben cipeltük olyan telepre, amely a detektívek előtt még ismeretlen volt. Nagyon örültem, amikor az első kinyomtatott röpcédulát elolvastam. Arra gondoltam, mennyire más lesz, ha világos, napfényes nyomdában nyomjuk majd a párt lapját...

— Endri! Miért lőttél a nyomozókra a Nagy cukrászdában?

— Láttam, hogy nem tudok elmenekülni. Akkor rántottam fegyvert. Tudtam, hogy már mindennek vége. Nagyon szerettem volna még élni, de ismertem a csendőrnnyomozók „szívélyességét”. Az emberekért tettem.

Sötétedik. Dunaújvárosban a házak ablakai kivilágosodtak. A téren egy család megy át, papa, mama s egy kisfiú tipeg, és boldog mosollyal nézi a kocsijában alvó testvérkéjét. Nem messze tőlem a padon egy szerelmespár. Csókolóznak. Az új iskolából vidám gyereksereg özönlik ki, az üzletek neonreklámjai villognak. Én is sietek haza, búcsút mondok Endrinek. Köszönöm ezt a találkozást, boldog vagyok, hogy írhatok róla.

(A Münnich-heti pályázat II. díjas műve.) Pethő Margit IV. b.

Huszonöt éve szabadult fel Dunapentele

December 6. A naptár szerint Miklós napja. Országszerte mindenütt ünneplik: ma jön a Téliapó. És hát van-e Téliapó hó nélkül: Nincs! Hull, egyre hull a hó, sőt fúj a hideg északi szél, könnyeket csal az emberek szemébe, s vörösre festi az orrokat. Ilyenkor csak az jár az utcán, akinek valami fontos dolga akad, amit el nem halaszthat. Vagy tán mégsem? Vajon mért áll az a sok-sok ember ott a Dózsa mozi előtti buszmegállóban, ahelyett, hogy a meleg szobába bújna? Felprésozódnak az autóbuszokra, olyan sokan, hogy szinte levegőhöz sem jutnak, s mind egy helyre igyekeznek. Utuk célja az óvárosi emlékmű.

Pontosan fél három van. A hideg miatt a téren topogó, ide-oda járkáló emberek népes csoportja hirtelen feszes vigyázzban áll meg. E vál-

tozás a felcsendülő Himnuszunk köszönhető, majd a szovjet himnusz halljuk.

Nyilvánvaló, hogy itt mást ünnepelnek, nem a Téliapót. Arra a huszonöt év előtti napra emlékeznek itt, melyet Pentele lakói sosem felejtenek el. Akkor bizony senki sem várta a Mikulást, akkor háború volt. De annak a napnak hajnala, 1944. december 6. fél három, már a békéhez vezető utat nyitotta meg. A felszabadító szovjet hadsereg Dunaföldvár felől akkor ért Pentele, melynek lakóit a németek a falu elhagyására akarták kényszeríteni. A harc áldozattal járt — és sokan voltak, akik még életüket sem sajnálták érte. Meghaltak másokért, a jövő nemzedék szabadságáért — miértünk.

Ezt az emlékművet, melyen most

zászlókat lenget a szél, az ő tiszteletükre emelték. Egyenruhások: egy magyar és egy szovjet katona, egy rendőr és egy munkásőr állnak előtte vigyázzban. Balról néhány szovjet katona jön: lehajtott fővel közelednek, elhelyeznek egy zöld koszorút hős honfitársaik sírján, majd némán megállnak. Aztán követik őket a Párt, a KISZ, az óvárosi dolgozók, iskolások, a tanácsok képviselői, és még nagyon sokan, szinte véget nem érő sorokban. A téren rengetegen állnak még, akik ugyan koszorút nem hoztak, de hát nem is ez a fontos, hanem az, hogy emlékeznek. Es ez az emlékezés kötelez: nekünk már nem kell vérünket ontani — azt már megtették ők helyettünk —, ránk az a feladat vár, hogy az általuk megkezdett úton következetesen végighaladjunk, védjük és munkánkkal erősítsük szabad hazánkat, és őrizzük a világ békéjét.

Miután az Internacionálé utolsó sorai is elhangzottak, a Szabadság moziban került sor az ünnepélyre. A terem zsúfolásig telve, többen állni kényyszerülnek. Illyés József elvtárs tart beszédet. Kifejezi mindannyiunk háláját a hősök iránt, majd ecseteli a falu felszabadulás utáni nagyarányú fejlődését. Az esemény fontosságát mutatja az is, hogy a díszemléken a helyi pártszervezet vezetőin kívül a Megyei végrehajtó Bizottság elnöke, Tapolczai Jenő elvtárs is jelen van. Ott ül egy őszhajú idősebb bácsi is. Nem nehéz kitalálnom, hogy ő Varga Laci bácsi, aki 1924 óta tagja volt az illegális Kommunista Pártnak, s aki oly sokat tett Pentele felszabadításáért.

Az utókor hálás: ünnepli a még élő hősöket, megadja nekik a kellő tiszteletet és elismerést, de hogyan köszönjük meg azoknak a tetteit, akik már meghaltak?

Szokott utamon hazafelé indulok. A friss hó ropog a lábam alatt. Fejemben zavaros gondolatok, emlékek helyett elképzelések. Körülnézek. Az ismerős, modern lakóházak, balról a rendelő és az új kórház, kissé távolabb, jobb kézre az iskola és a bölcsőde, most szememben mind egy-egy emlékműnek tűnik. Mind azt tanúsítja, hogy Ők éltek — és meghaltak azért, hogy ezek az emlékművek létrejöhessenek.

Kunszenti Ágnes III. a.

Jelentés az iskolai KISZ küldöttértekezletről

Iskolánk alapszervezeteinek 60 megválasztott küldötte előtt Iványi Margit nyitotta meg az értekezletet. Üdvözölte a küldötteket és az értekezlet vendégeit: Takács Imrét, a városi VB első titkárát, Gadó Józsefet, a városi KISZ-bizottság titkárát, Székelyhidy Jánost, a KISZ megyebizottság képviselőjét, Engloner Gyulát, a Szakközépiskola igazgatóját, Szász Margitot, a Szakközépiskola KISZ-titkárát, valamint iskolánk állami, párt és szakszervezeti vezetőit, tanári karát és meghívottként jelenlevő tanulóit.

Az értekezlet 14 tagú elnökséget választott, majd az elnök, Sipos Gabriella előterjesztésére megválasztotta a munkabizottságokat.

Ezek után Kollár Katalin, a KISZ Bizottság titkára terjesztette be a bizottság beszámolóját a két év munkájáról. 14 oldalas beszámolójában ismertette iskolánk mozgalmi életének célkitűzéseit, módszereit, eredményeit és hibáit. A sokoldalú és részletes beszámolót nagy tetszés fogadta.

A beszámolót követően Székelyhidy János átadta a naumburgi ötpróbaverseny első helyezett lány atlétacsapatunk tagjainak az emléklapokat, majd a KISZ Bizottság ajándékát adták át azoknak, akik negyedikesek lévén, eredményes munka után a mozgalom vezetésében átadják helyüket a fiatalabbaknak.

Szünet után a mandátumvizsgáló bizottság terjesztette elő jelentését. Bernáth Mária a m. v. bizottság nevében jelentette, hogy egy küldött kivételével az értekezlet teljes, és hogy 32 meghívott vendég van jelen.

Az értekezlet a beszámoló vitájával folytatta munkáját. A vitában, amely 19 óráig tartott, 18 hozzászólás hangzott el, többek közt Takács

Imrée, Székelyhidy Jánosé. Iskolánk tanárai és a küldöttek alapos elemzésnek vetették alá egy-egy terület munkáját. A hozzászólásokra Kollár Katalin válaszolt, majd a beszámolót az értekezlet elfogadta.

Ezt követően Kollár Katalin a KISZ Bizottság nevében lemondott. A lemondást az értekezlet elfogadta.

Újabb szünet után Szécsenfalvi László, a jelölő bizottság elnöke ismertette a javaslatot a KISZ Bizottságra és a városi küldöttértekezlet küldötteire vonatkozóan. A javaslatot, kevés kiegészítéssel, rövid vita után az értekezlet elfogadta.

A szavazólapok elkészítése idejére újabb szünetet tartott a küldöttértekezlet, majd a szavazatszedő bizottság elnöke, Horváth Bea, ismertette a titkos szavazás módját. Ezután a szavazólapok kiosztása, majd a titkos szavazás következett. 21 óra körül megszületett az eredmény, és az elnök bejelentette az értekezletnek, hogy a 29 tagú új KISZ Bizottságot és az 5 küldöttet megválasztották.

Ezt követően az új KISZ Bizottság megtartotta első ülését, Gadó József elnökletével. Megválasztotta tagjai sorából az iskolai KISZ VB-t. Az új VB-nek Gadó József gratulált, majd visszatérve az ülésterembe, Sipos Gabriella ismertette a VB összetételét az értekezlettel. Az iskola új KISZ-titkára Dér Zsuzsa lett.

Az új KISZ Bizottságnak és VB-nek Kollár Katalin kívánt először jó munkát, majd Pifkó József igazgató köszöntötte az új KISZ-vezérkarunkat. Utolsónak Szász Margit adta át a II. sz. középiskola üdvözlését.

Csaknem 22 óra volt már, amikor az értekezlet lezárásául felhangzott a DIVSZ-induló, befejezését jelezve a lendületes, komoly, a Münnich Ferenc nevét viselő iskolához méltó iskolai KISZ-küldöttértekezletnek.

HUMOR

Felelet az egyik IV. osztályban:

Az igék fajtái: cselekvő, szenvedő, műveltető, visszaható, ható és hető.

Részletek dolgozatokból:

Csokonai szemében könnyek úszkáltak, mint tóban a halak.

Lilla férjhez ment. Ez az esemény a költőt szívcsapásként érintette.

Csokonai annyit sem tud a világról, mint egy tyúk.

Kis Samu Jóska azonban nem talál semmilyen füvet, hanem horkolás üti meg a fülét.

„25 év” — Felszabadulási történelmi verseny

II. forduló

1. Mikor és hol választották meg a szovjet csapatok által felszabadított területen, 1944-ben az Ideiglenes Nemzeti Kormányt? (3 pont.)

2. 1944. december 9-én kivégezték a Magyar Nemzeti Felkelés Felszabadító Bizottságának 3 tagját, a katonai ellenállás szervezőit. Kik voltak ők? (3 pont.)

3. 1944. december 28-ról 29-re virradó éjjel a Budapestet ostromló szovjet csapatok parancsnoksága két parlamentert útján ultimátumot küldött a fasiszta német csapatokhoz. A két parlamentert a németek meggyilkolták. Nevezd meg a fővárosnak azt a két körzetét, ahol Steinmetz kapitány, illetve Osztjapenko kapitány elesett! (2 pont.)

4. „Az Ideiglenes Nemzeti Kormány legfontosabb teendője a magyar nemzet minden erejének, összes erőforrásainak mozgósítása a gyűlölt német elnyomók és országvesztő nyilas bérenceik ellen...” (Kormánynyilatkozat.) Az Ideiglenes Nemzeti Kormány hadat üzent Németországnak. Mikor történt meg ez? (2 pont.)

5. Két versrészletet közlünk. Nevezd meg a szerzőket és a versek címét!

1.
Szétlőtt, sötét házak. Nem én akartam.
És nem te dúltad nálunk szét a kertet;
de háború van, Tollam mellett kardom.
Így jöttem országodba, Jönnöm kellett.

2.
Ezek a kezek azt mondták:
„szabadság, föld, kenyér, béke.”
Ezek a kezek azt mondták:
„munka s boldogság cserébe”
(4 pont.)

A megfejtéseket 1970. jan. 20-ig kérjük az I. H. ládába bedobni!

Iskolánk minden diákjának,
tanári karunknak,
az iskola dolgozóinak
és lapunk valamennyi
olvasójának

kellemes karácsonyt
és boldog új évet kíván

az Iskolai Híradó

Szerkesztősége

I. forduló eredményei:

1. Szmodics László II. a.	17 pont
2. Antal Erzsébet III. e.	15 pont
3. Décsi Zsuzsa III.	9 pont
Menyhárt Erzsébet II. e.	9 pont
4. Olasz Rózsa II. c.	8 pont
5. Listár Tibor I. a.	8 pont

A verseny tovább folyik, bármelyik fordulóban be lehet még kapcsolódni.

Hírek

1. Gáspár Csaba és Kozlof János II. a. osztályos tanulók a kémiai fejtörők feladatait hibátlanul oldották meg. Nevüket közölte A kémia tanítása című módszertani lap. Gratulálunk!

2. A Münnich-hét pályázatainak eredménye:

Irodalmi:
I. díj: Jánosházi Ágnes IV. d. (vers)

Kemény Ádám III. b. (vers)
II. díj: Pethő Margit IV. b. (riport)

III. díj: Ambrus Imre III. a. (vers)
Művészeti:

I. díj: Miklós Károly IV. b. (grafika)
II. díj: Bálint György IV. b. (foto)

II. díj: Őri Zoltán III. b. (festm.)
Dícséret: Elekes Mária II. e., Kékesi Szilvia II. c.

3. Az iskolai kézilabda villámtorna eredményei:

1. helyezett: IV. f. csapata
2. helyezett: III. e. csapata
3. helyezett: I. c. csapata
4. helyezett: II. c. csapata

4. Nagy Annát (IV. a.) a Magyar Szovjet Baráti Társaság által rendezett országos szavalóversenyen Győrött dícséretben részesítették.

5. A magyar irodalmi szakkör Ady-megemlékezést tartott. A II. f. tanulóinak megdícsérik színvonalas műsorát.

6. A II. c. osztály KISZ-alapszervezetének felhívására mintegy 1000 diák tiltakozott felvonuláson és nagygyűlésen az USA vietnami agressziója ellen, december 13-án délután.

7. Iskolánk KISZ Bizottsága és Sportköre Münnich-kupát írt ki Tolna, Veszprém és Fejér megye középiskolás kézilabdázói számára. A versenyt először 1970 tavaszán rendezük meg a felszabadulásunk 25. évfordulója tiszteletére.

8. A Münnich-héten felkereste iskolánkat az Egyesült Izzó Münnich Ferenc szocialista brigádja, megismerkedtek az iskolával és tájékozódtak névadónk tiszteletére szervezett rendezvényeinkről.

9. A téli vezetőképzést a KISZ-titkárok és reszortosok számára január 14-én, szerdán tartjuk délelőtt 8—13 óráig.

Még ragyognak a csillagok

Három... négy... öt... sok! Mennyi csillag van az égen! Ma még ragyognak. De holnap?

Sötét van, talán világos. Est. Nyári este. Fenn a csillagok és a Hold, lenn az élet. Egy fiú és egy lány. Ülnek a padon, a lány hintázik a lábával. Beszélgetnek. Arról, amiről más is, talán nem lesz holnap.

— Hiszel benne?

— Nem. Ebben nem lehet hinni. Ez csak olyan!

— Hogy — hogy olyan? Mi az nálad, hogy olyan?

— Élünk! És holnap is fogunk élni! Csak ezt kell természetesnek vened, nem kell mindjárt begyulladni!

— Begyulladni? Micsoda hős lettél hirtelen! Igenis félek. Minden sejtemmel és minden idegszállammal. Félek! — mondja a lány és nem szégyelli, amit kimondott.

— Igen! Tudom! — vág vissza a fiú —, Olvastad az újságban, bemondta a rádió, sugározta a tv: Emberek! Itt a világ vége! Meneküljtek! Megijedtél? De hát mitől? Ők talán tudják, hogy tulajdonképpen mi lesz? Sejtik. Gondolják.

— És akkor miért ne gondolhatnánk jóra? — szól közbe a lány — Ugye, ezt akartad mondani?

— Pontosan! De most komolyan gondolkodj egy kicsit! Miért ne lehetne most az egyszer nekem igazam?

— Mert ez képtelenség!

— És az? Lehet, hogy az is ugyanilyen képtelenség!? — vitatkozik tovább a fiú lázzal, szenvedéllyel.

— Lehet! — adja meg magát végül a lány — lehet, hogy neked van igazad. Hagyjuk ezt, jó?

Csend van. Friss nyári levegő feszül az erdőre. Az árnyékok megnyúltak, valóban este van. Ilyenkor már alszanak a kicsik, az asszony mosogat a konyhában, a férj ül a tv előtt.

— Kedves nézőink!

Az utcákon halvány fény. A neonok villognak. BISTRO... BÁR. CSEMEGE... BISTRO... OTP... KÖZÉRT... CSEMEGE...

A lány odabújik a fiúhoz. Már nem törődnek a holnappal. Élünk. és még ragyognak a csillagok.

(III. g.)

Dr. Münnich Ferenc Gimnázium
és Szakközépiskola lapja
Kiadja az intézeti KISZ BIZOTTSÁG
Felelős kiadó: Pifkó József
Felelős szerkesztő: Barsi Tomaj
Irodalmi szerkesztő: Abaffy Lászlóné
Fejér megyei Nyomdaipari Vállalat
dunaújvárosi telepe
Fejér megyei Tanács VB Műv. O. engedélyszám: 28031/2/1969. FMNYV d. 4.